

nadaljeval, bi zaslužil, da ga več slovenskih razumnikov čita, nego ima planinsko društvo članov. Nazadnje sledita „Ziznamek potov Slov. plan. društva“ in „Imenik članov Slov. plan. društva“. Vseh članov, šteje društvo 279, med temi 2 častna in 7 ustanoviteljev. Podružnice ima planinsko društvo do sedaj v Savinski dolini, Kamniku in Radovljici.

Rezijanski katekizem. Prejeli smo od g. Loschija, ki je prevel na laščino tudi že Sketovo slovnico, tole knjižico: Dott. G. Baudouin de Courtenay, già professore nelle università di Kasan e di Dorpat: Il catechismo resiano. Con una prefazione del Dott. Giuseppe Loschi. Udine Tipografia del patronato 1894. Str. 113 mal. 8°. Cena za izvod 1 lira in 50 centezimov. — Dasi ta nova izdaja ni nič drugega nego transkripcija Baudouinove, kar nam sicer kaže tudi že naslovni list, in dasi tudi uvod ne podaja nič novega, ampak je sestavljen zgolj na podlagi Baudouinovih razprav, vendar toplo priporočamo lično tiskano in opremljeno delce zlasti laščini večim Slovencem, ki se hote seznaniti z jezikom pozabljenih naših bratov Rezijancev; in to storimo tem rajše, ker vemo, da so Baudouinova dela le malokomu pristopna. Predgovor sega do 42., katekizem sam do 82. str., odtod do konca pa majhen slovarček.

Slavische Anthologie. In deutschen Uebersetzungen. Mit Einleitung von Gregor Krek. S tem se za to pot kar na kratko opozarjajo čitatelji na znamenito knjigo, ki je izšla v znani Cottajevi »Bibliothek der Weltliteratur«, katere vsaki zvezek, trdno in lično v platno vezan, velja samo 1 nemško marko. Obširnejši razgovor, kakeršnega je tako delo vredno, priobčimo prihodnjič.

»Oesterreichisch - Ungarische Revue« (Herausgegeben und redigirt von A. Mayer-Wyde Wien.) je prinesla v letošnji 3. št. v oddelku: »Geistiges Leben in Oesterreich und Ungarn« na polčetrty str. ta-le s pisateljsko šifro P. v. R. podpisani sestavek: »Dr. Jos. Vošnjaks Gesammelte dramatische und erzählende Schriften.« Gospodu P. v. R-u smo prav hvaležni, ako namerja seznanjati nemški svet z našim duševnim napredkom. Vender bi želeli, da bi to storil v bolj splošnih, sicer ne tako podrobnih, zato pa bolj obsežnih pregledih, kateri bi podajali kolikor toliko verno sliko o našem prosvetnem položaju. S podrobnim razpravljanjem posameznih pisateljev in njih del bode i nam i Nemcem, ki se za nas zanimajo, malo ustrezno. Tudi nam ne ugaja dolgovezni, na tisto preklicano uradno nemščino spominjajoči slog in poveljčljivi, semtertja nekoliko bombastiški ton.

»Die Zeit«, na Dunaju izhajajoči tednik, ki se odlikuje po svojih treznih, premišljenih sestavkih, je prinesla v 21. in 22. letošnji številki članek: »Die Slovenen. Von einem Slovenen«, ki se ne bavi z našimi političnimi, prosvetnimi in gmotnimi razmerami tako razborito, s tako vzvišenega stališča in vendar zopet tako stvarno, da si ne moremo kaj, da ne bi svojih rojakov še posebej nanj opozorili. »Slov. Narod« je pravo ukrenil, da ga je podal svojim čitateljem v slovenskem prevodu. Po naših mislih bi čital ta članek s pridom tudi bodoči spisovatelj naše pragmatske slovstvene povestnice, ker bi ondi našel nekoliko izvrstnih vodilnih idej in takih novih nazorov, katerim se bode nehote uklonil vzpričo njih zdrave logike.

Šesto letno poročilo podpornega društva za slovenske visokošolce na Dunaju. Poročilo se završuje s tem-le pozivom: »Po takem smemo upati, da nam ostanejo zvesti stari podporniki, ali obračamo se tudi do drugih prijateljev slovenske mladine in narodnega napredka s prošnjo, naj blagovolijo pospeševati društveni namen. Posebno pa pozivljemo v svoje kolo bivše dunajske dijake, ki sami najbolj vedo, kako se študira v daljnem velikem mestu, kjer postaje vse vedno dražje, nekdanjih zaslužkov

za dijaka pa je vedno manj. Povsod na svetu je običaj, da skupna alma mater veže svoje sinove tudi v poznejših letih. Porabljaajo »Slovenijino« spomenico o njeni petin-dvajsetletnici, pošiljamo torej svoje letošnje poročilo bivšim »Slovenijanom« z upanjem, da pristopijo sami med podpornike, in da bodo širili zanimanje za naše prepotrebno društvo v svojih krogih. Darovi naj se pošiljajo prvemu društvenemu blagajniku, vč. gospodu dr. Frančišku Sedeju, c. in kr. dvornemu kapelanu in ravnatelju v Avgustineju na Dunaju, I., Augustinergasse 7.

Drugi koncert »Glasbene Matice«. Dne 18. aprila t. l. poteče četrto leto, odkar je nastopila »Glasbena Matica« prvič v javnosti z lastnim zborom, ki se je zbral pod njenimi krili in pod vodstvom rajnega dr. Frana Grossa. Zbor je vzbudil takoj s prvim nastopom občno in trajno pozornost po svoji odličnosti, i kar se tiče mogočnosti in moške lepote glasov, i kar se tiče točnosti in resnosti v izvajanju.

Če pregledamo danes po štirih letih dosedanje delovanje rečenega zbora, ki je sedaj impozantno pomnožen z ženskim zborom, moramo pripoznati, da si je s tem razširila »Glasbena Matica« izdatno svoj delokrog, ki je bil dotlej omejen na izdavanje slovenskih skladb in na vzdrževanje šole na društvene stroške, in da se je povzdignila do višine koncertnega zavoda »par excellence«.

Kot koncertni zavod je zadobila »Glasbena Matica« ugled kot boriteljica za prosveto slovenskega naroda; narod ji je za to hvaležnost dolžan, ker ga kliče občno kulturno gibanje na tekmovanje z bratovskimi, a tudi z drugimi narodi tudi na glasbenem polju.

Zadnji, to je drugi redni koncert letošnje sezone, ki ga je priredila »Glasbena Matica« v ponedeljek, dne 11. marcija t. l. v redutni dvorani v Ljubljani, je posebno znamenit za zgodovino glasbenega, hkrati tudi duševnega delovanja med Slovenci, to pa, ker se je glasila pri tem koncertu raz slovenski koncertni oder prvič orkestralna simfonija.

Minili so časi, ko smo se veselili tako zvanih »besed« in se zadovoljili z njih malenkostnimi vzporedi. Večji ali manjši zbori, previdno izbrani, kar zadeva tehnične težkoče, mični četverospevi, tu in tam solopetje, časih tudi kaka kompozicija za to in ono glasbilo, so se menjavali, da so nas nekako homeopatično seznanjali z vrlinami posameznih skladateljev. Vse priznanje tem »besedam«; kajti ni smeti prezreti, da so nas one izobraževale in pripravljale polagoma k intenzivnejšemu zanimanju za glasbo, katero rodi zahtevo po koncertih višje in najvišje stopnje. Nasprotno pa tudi ne smemo prezreti, da je skok k velikim koncertom »Glasbene Matice« od bivših »besed«, ki smo jih imeli ravnokar v mislih, velik, in da smo s tem skokom preskočili mnogo, mnogo vmes se nahajajočih razredov glasbene vzgoje. Da je zvršilo slovensko občinstvo ta skok uspešno, in da je našla »Glasbena Matica« za svoje velike produkcije, kakor n. pr. za Dvořakov »Stabat mater«, Haydnovo »Svarjenje« ali pa za Gallusa posvečeni koncert ne le navdušen zbor v potrebno velikem številu in s požrtvovalno vztrajnostjo, ampak tudi pazno zanimajoče se in hvaležno občinstvo, vse to kaže, da se je ugodilo s preustrojitvijo »Glasbene Matice« v koncertni zavod nujni potrebi slovenskega naroda, in da je le-tega duševni napredek že dolgo hrepenel po izdatnejši muzikalni hrani, nego se mu je ponujala do zadnjega časa.

Z uvedbo orkestralne simfonije smo se osvobodili povsem vsakega malenkostnega duha, ki bi nam hotel braniti višji vzlet. V tem je pa zgodovinski pomen, katerega smo že zgoraj pripisovali zadnjemu Matičinemu koncertu.

Vršil se je rečeni koncert v razprodani dvorani. Na podlagi natisč izdanega navodila za razumevanje glavnih motivov in priloge, obsegajoče motive v notah, je zasledovalo občinstvo s slastjo glasbeni kras dr. Antona Dvořaka simfonije za veliki orkester v D-dura op. 60. Prav po sreči je bilo izbrano to velikansko